

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2023 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-444/23)

(2023/C 304/18)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strony pozwane: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/851 z dnia 19 kwietnia 2023 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2019/631 w odniesieniu do wzmocnienia norm emisji CO₂ dla nowych samochodów osobowych i dla nowych lekkich pojazdów użytkowych zgodnie z ambitniejszymi celami klimatycznymi Unii ⁽¹⁾ w całości;
- ewentualnie stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia 2023/851, w zakresie dotyczącym ustanowienia mających zastosowanie od dnia 1 stycznia 2035 r. docelowych poziomów emisji dla nowych samochodów osobowych oraz nowych lekkich pojazdów użytkowych określonych w art. 1 pkt 1 lit. b) tego rozporządzenia, gdyby Trybunał Sprawiedliwości uznał, że podniesione zarzuty nie uzasadniają żądania stwierdzenia nieważności tego rozporządzenia w całości;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) zarzut naruszenia art. 192 ust. 2 lit. c) TFUE

W ocenie Polski pozwane instytucje naruszyły art. 192 ust. 2 lit. c) TFUE poprzez nieprzyjęcie zaskarżonego rozporządzenia na podstawie powyższego przepisu traktatu, wymagającego jednomyślności w Radzie, mimo że zaskarżone rozporządzenie wpływa znacząco na wybór państwa członkowskiego między różnymi źródłami energii i ogólną strukturę jego zaopatrzenia w energię.

- 2) zarzut naruszenia art. 3 ust. 1 i 3 TUE, art. 9 TFUE, oraz art. 6 ust. 1 TUE w zw. z art. 21 Karty Praw Podstawowych UE

Polska uważa, że ustanawiając przewidziane w art. 1 pkt 1 lit. b) zaskarżonego rozporządzenia docelowe poziomy emisji dla nowych samochodów osobowych oraz nowych lekkich pojazdów użytkowych, które spowodują dotkliwe skutki dla europejskiego przemysłu motoryzacyjnego i powiązanych z nim sektorów gospodarczych oraz dla społeczeństw, prawodawca Unii naruszył obowiązek wspierania dobrobytu narodów Unii (art. 3 ust. 1 TUE), obowiązek wspierania sprawiedliwości społecznej, obowiązek działania na rzecz zrównoważonego wzrostu gospodarczego oraz wspierania spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz solidarności między państwami członkowskimi (art. 3 ust. 3 TUE), obowiązek wzięcia pod uwagę wymogów związanych ze wspieraniem wysokiego poziomu zatrudnienia i zwalczania wyłączenia społecznego (art. 9 TFUE), a także wynikający z Karty praw podstawowych UE zakaz dyskryminacji ze względu na majątek (art. 21 ust. 1).

- 3) zarzut naruszenia zasady proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TUE) w związku z art. 191 ust. 2 TFUE

Polska stoi na stanowisku, że przepisy zaskarżonego rozporządzenia są niezgodne z zasadą proporcjonalności, ponieważ, po pierwsze, nie są odpowiednie do realizacji celów art. 191 ust. 2 TFUE, a po drugie, wynikające z nich niedogodności, w tym koszty, są oczywiście nadmierne w stosunku do zamierzonych celów. Zdaniem Polski koszty dostosowania gospodarek i społeczeństw w Unii do zaostrzonych norm redukcji emisji CO₂ określonych w zaskarżonym rozporządzeniu znacznie przewyższają wynikające stąd korzyści. Zaskarżone rozporządzenie nakłada nadmierny ciężar związany z przechodzeniem na mobilność bezemisyjną na europejskich obywateli, zwłaszcza tych mniej majątnych, oraz na europejski sektor przedsiębiorców motoryzacyjnych. Zaskarżone rozporządzenie niesie ze sobą ryzyko spowodowania poważnych, negatywnych skutków dla europejskiego przemysłu motoryzacyjnego, wykluczenia społecznego, wykluczenia komunikacyjnego uboższych oraz pogłębienia różnic poziomu życia między obywatelami. Ponadto zaskarżone rozporządzenie nie uwzględnia w wystarczającym stopniu różnorodności sytuacji w różnych regionach Unii, co przesądza o naruszeniu art. 191 ust. 2 TFUE.

- 4) zarzut naruszenia obowiązku dokonania należytej analizy wpływu zaskarżonego rozporządzenia oraz naruszenia art. 191 ust. 3 TFUE

Zdaniem Polski pozwane instytucje naruszyły obowiązek przedstawienia wystarczającej oceny skutków, ponieważ towarzysząca projektowi rozporządzenia ocena skutków regulacji zawiera zasadnicze braki w zakresie wpływu zobowiązań i celów określonych w rozporządzeniu na poszczególne państwa członkowskie. Jednocześnie nie zostały uwzględnione w wystarczającym stopniu dostępne dane naukowo techniczne, potencjalne korzyści i koszty związane z działaniem lub z zaniechaniem działania, a także gospodarczy i społeczny rozwój Unii jako całości i zrównoważony rozwój jej regionów, co stanowi naruszenie art. 191 ust. 3 TFUE.

(¹) Dz. U. 2023, L 110, s. 5

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2023 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-445/23)

(2023/C 304/19)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strony pozwane: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności całości decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/852 z dnia 19 kwietnia 2023 r. w sprawie zmiany decyzji (UE) 2015/1814 w odniesieniu do liczby uprawnień, które mają zostać umieszczone w rezerwie stabilności rynkowej na potrzeby unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. (¹);
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) zarzut naruszenia art. 192 ust. 2 lit. c) TFUE

W ocenie Polski pozwane instytucje naruszyły art. 192 ust. 2 lit. c) TFUE poprzez nieprzyjęcie zaskarżonej decyzji na podstawie powyższego przepisu traktatu, wymagającego jednomyślności w Radzie, mimo że zaskarżona decyzja wpływa znacząco na wybór państwa członkowskiego między różnymi źródłami energii i ogólną strukturę jego zaopatrzenia w energię.